

L'home submarí

(Agus Giralte)

Un dia Joan va deixar d'omplir els buits. Va deixar de recolzar el seu vell cos sobre la barra i fins i tot va deixar d'anar amb bicicleta al llarg i ample de la ciutat. Els seus amics es preguntaren llargament per ell. Fins i tot un dia es van decidir per anar a casa seva. En arribar van trucar a la porta, el van cridar des de el carrer. Cridaren i cridaren, sacsejant la porta i trucant als timbres dels veïns, que ben aviat van sortir a veure qui eren aquells que els destorbaven del seu descans. "Que volen aquests?" "Busquen al Joan!" "I per què ens piquen a nosaltres!" -se'ls escoltava cridar des de el carrer.

Només trobaren crits, però d'en Joan no en van trobar ni rastre. Ni una ombra, ni una petjada, ni una engruna de la seva genialitat escampada per alguna de les voreres del seu Hostafrancs.

Ha marxat fora del barri, van creure uns. Ha mort, van creure d'altres, els més negatius. Però no encertaren ni uns ni els altres. Joan no havia mort, però tampoc havia marxat. Simplement es va anar fent subtil a mesura que la llibertat creixia dins del seu cap. Fins que un bon dia Joan es va convertir en un submarí. Navegant per sota les aigües de la realitat, a gran profunditat, recorre el barri, en el silenci que dona el fons del mar.

I diuen que de vegades, quan algú dels que volen que tots toquem de peus a terra ensopega es per que en Joan li ha fet la traveta. I així marxa, en silenci, torpedinant a tots aquells que conreen camps plens de malsons.